

ČÁST PRVNÍ
Pašík

Pašík

Pašík byl malé prasátko, na omak jako hebký ručník. V bříšku měl drobné plastové korálky, takže se s ním dobře házelo. Měkké nohy byly tak akorát na utření slziček. Když byl Kuba, jeho majitel, docela malý, každý večer při usínání cumlal Pašíkovi ucho.

Prasátko se jmenovalo Pašík, protože když se Kuba učil mluvit, říkal „paše“ místo „prase“. Když byl Pašík nový, měl lososově růžovou barvu a lesklá černá plastová očka, ale Kuba si ho takhle už nepamatoval. Pro něj byl Pašík odjakživa stejný: našedlý a zašlý, jedno ucho od samého žužlání celé ztvrdlé. Oči mu kdysi vypadly a chvíli po nich zbývaly jen maličkaté dírky, ale pak Kubova maminka, zdravotní sestřička, místo korálků našla malé knoflíky. Když Kuba tehdy přišel odpoledne ze školky, Pašík ležel v kuchyni na stole zabalený ve vlněné šále a přes oči měl kousek gázy. Máma mu dokonce napsala lékařskou zprávu: „Pacient: Pašík. Operace: Přišití knoflíků. Provedl: Máma.“

Kuba od dvou let bez Pašíka nechtěl spát, což často působilo komplikace, protože když došlo na spaní, Pašík obvykle nebyl k nalezení. Někdy mámě s tátou trvalo dost dlouho, než ho našli, a nacházeli ho na těch nejpodivnějších místech: jednou se třeba schovával v tátově tenisce, jindy se zase krčil v květináči.

„Proč ho pořád někam schováváš, Kubo?“ ptala se máma pokaždé, když Pašíka našla zmačkaného v šuplíku v kuchyni nebo ukrytého za polštářem na gauči.

Odpověď byla tajná, znali ji jen Kuba a Pašík. Kuba věděl, že Pašík má rád útulné prostory, kde se může uvelebit a spát.

Pašíka bavily tytéž věci jako Kubu: plížit se pod keři, schovávat se a nechat se vyhazovat do vzduchu. Kubu vyhazoval táta, Pašíka zase Kuba. Pašíkovi vůbec nevadilo, když se ušpinil nebo když omylem upadl do kaluže, hlavně když si s Kubou užili legraci.

Jednou, to už mu byly tři roky, dal Kuba Pašíka do koše. Máma totiž jednou říkala, že do něj patří směšný odpad, a Kubu napadlo, že by se tam Pašík mohl pobavit, a tak počkal, až máma odejde z kuchyně, strčil Pašíka dovnitř a pak si liboval, jak se Pašík zasměje, až koš zase zavře. Máma se smála, když jí Kuba vysvětlil, proč pořád nakukuje dovnitř a zkoumá, co se tam děje. Vysvětlila mu, že do koše nepatří směšný, ale směšný odpad a ten že se

odváží na skládku. Kuba ani náhodou nechtěl, aby Pašík skončil někde na skládce, a tak už ho do koše nikdy nedal.

Ze všech dobrodružství Pašík zvláštěně voněl a Kuba měl tu vůni moc rád. Byla v ní všechna místa, kam se Pašík na svých dobrodružstvích podíval, a taky teplý tmavý pelech pod Kubovou peřinou a závan mamincina parfému, protože vždycky když přišla popřát Kubovi dobrou noc, objala Pašíka a dala mu taky pusu.

Tu a tam máma usoudila, že Pašík už voní trochu moc a potřebuje pořádně vyprat. Když šel Pašík poprvé do pračky, Kuba ležel v kuchyni na zemi a řval vzteky a strachem. Máma mu ukazovala, jak se Pašíkovi líbí točit se dokolečka v pračce, ale Kuba mámě doopravdy odpustil, až když byl Pašík večer zpátky v pelíšku u Kubu pod peřinou, hebký a suchý a voňavý po pracím prášku. Kuba si na praní brzo zvykl, ale vždycky se těšil, až se Pašíkovi vrátí ta jeho obvyklá vůně.

Ta nejhorší věc se Pašíkovi přihodila, když byly Kubovi čtyři roky. Ztratil se na pláži. Táta už sbalil ručníky a máma pomáhala Kubovi obléct mikinu, když vtom si Kuba vzpomněl, že Pašíka někde zahrabal, ale za nic na světě si nemohl vzpomenout kde. Hledali a hledali, sluníčko už zapadalo a na pláži už skoro nikdo nebyl a táta se ukrutně zlobil a Kuba plakal a naříkal, ale máma mu pořád opakovala, aby to nevzdával, a hrabala rukama všude mož-

ně. A pak, zrovna když táta řekl, že tedy asi budou muset odjet bez Pašíka, Kuba rýpl bosou nohou do písku a palcem narazil na něco měkkého. Vytáhl Pašíka ven, samým štěstím se znovu rozplakal a tatínek prohlásil, že Pašík už s nimi na pláž nikdy nepojede, což Kubovi připadalo krajně nespravedlivé, neboť Pašík měl tuze rád písek, proto ho Kuba ostatně zahrabal.

Máma a táta

Krátce předtím, než šel Kuba do první třídy, přišel rodičům prvňáčků dopis a v něm stálo, že si všichni mají do školy první den donést nějakého oblíbeného plyšáka. Ostatní měli s sebou medvídka, ale Kuba si pochopitelně vzal Pašíka. Každé z dětí si mělo stoupnout před třídu a říct, jak se jejich kamarád jmenuje a proč ho mají rádi. Když přišla řada na Kubu, vysvětlil, proč se Pašík jmenuje Pašík, a vyprávěl o jeho operaci i o tom, jak ho zahrabal na pláži a málem o něj nadobro přišel. Příběhy o Pašíkovi a jeho dobrodružstvích se spolužákům moc líbily, smáli se, a když Kuba skončil, tleskali. Pašík byl zkrátka ta nejzábavnější a nejzajímavější hračka, i když byl jeden z těch ošuntělejších. Když si pak děti mohly jít chvíli hrát, Kuba a ještě jeden kluk jménem Jáchym si s Pašíkem házeli. Těsně před koncem přestávky Kuba upustil Pašíka do kaluže. Večer muselo prasátko zase do pračky.

Kdykoli se Kubovi ve škole nedařilo, dostal špatnou známku nebo se pohádal s Jáchymem nebo se mu na keramice

někdo posmíval, že má křivý hrneček, Pašík na něj čekal doma a malým měkkým kopýtkem mu otřel slzy. Když se Kubovi něco přihodilo, utěšilo ho jeho chápavé a laskavé prasátko a on si s ním všude nosil konejšivou vůni domova, která se Pašíkovi vždycky vrátila, ať ho máma prala, jak chtěla.

Jednou večer nedlouho potom, co začal Kuba chodit do školy, ho vzbudil nějaký hluk. Nahmatal ve tmě Pašíka a přitáhl si ho blíž.

Někdo křičel. Znělo to trochu jako tátův hlas. Pak se ozvala rána a křičela zase nějaká paní. Znělo to jako máma, ale takhle ji Kuba ještě nikdy neslyšel. Báł se. Ještě chvíličku poslouchal a tiskl si přitom Pašíka na pusku a nos. Věděl, že se prasátko taky bojí.

Napadlo ho, že táta a máma možná společně zahánějí zloděje. Znal číslo na policii, kam se má v takových případech zavolat, a tak vylezl z postele a potmě se vyplížil na chodbu. S prasátkem v rukou šel po špičkách dolů. Táta pořád křičel, máma pořád ječela. Zloděje Kuba neslyšel.

Vtom se rozlétly dveře do obývacího pokoje a na chodbu vyrazil táta. Neměl pyžamo, ale džíny a svetr. Kuby na schodech si vůbec nevšiml. Otevřel dveře, vyšel z domu ven a zabouchl je za sebou. Pak bylo slyšet motor auta. Táta odjel.

Kuba se vplížil do obýváku. Lampička ležela na zemi a máma seděla na gauči s hlavou v dlaních a plakala. Když

zaslechla Kubovy kroky, vzhlédla a pak se rozbrečela jako nikdy. Kuba si myslel, že mu všechno vysvětlí a bude zase dobře, ale když k ní doběhl, ona ho jen velmi pevně objala, tak jako on objímal Pašíka, když trucoval nebo smutnil.